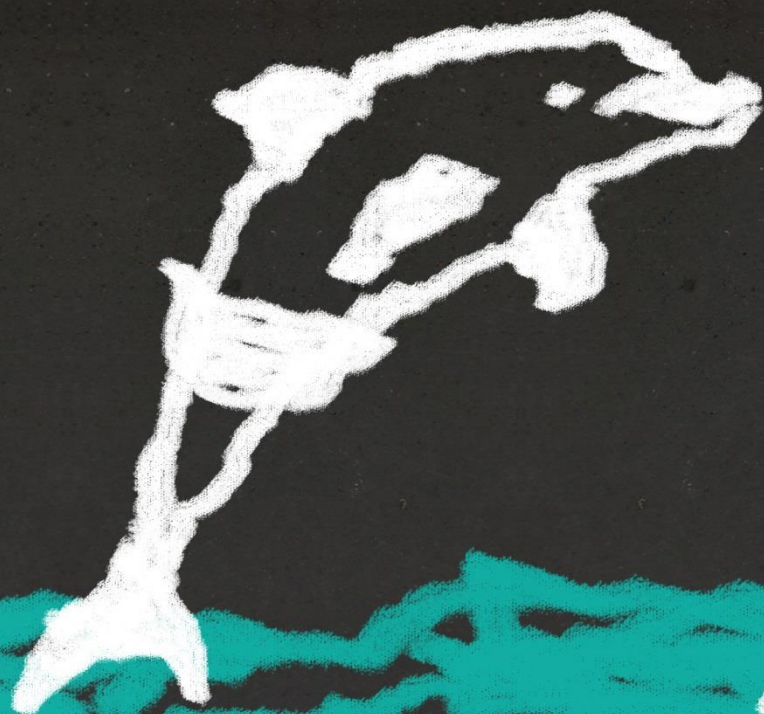

INKONTINENTNÍ DELFINI

M.M. CABICAR

M. M. Cabicar

INKONTINENTNÍ DELFÍNI

Copyright

Autor: M. M. Cabicar

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

2016

ISBN:

978-80-7512-441-8 (ePub)

978-80-7512-442-5 (mobipocket)

978-80-7512-443-2 (pdf)

INKONTINENTNÍ DELFÍNI 2

SOUTĚŽ O NEJPODIVNĚJŠÍ MÍSTO DORUČENÍ.....	8
ZADNÍ KRYT BATERIE	10
NEJPODIVNĚJŠÍ NÁVŠTĚVNÍCI DĚTSKÉHO HŘIŠTĚ	11
METRO.....	12
ABSOLUTNÍ ALERGIE.....	13
KUCHARĚ.....	14
SOCIÁLNÍ VIKI	15
EBIL	16
JÁDRO ŽENY	17
SUCHÝ ZIP	19
OPTIMALIZACE	20
NOŠENÍ DŘÍVÍ DO LESA.....	21
ČEKÁNÍ NA MAŘKU	22
CAFE WORLD	25
STÍN BEZ ČLOVĚKA	26
PŘILÍŠ MNOHO PŘÍBUZNYCH.....	27
NASAZOVÁNÍ BOTIČEK	28
KAŽDÝ JSME NĚJAK POSTIŽENÝ.....	30
MŮŽU VÁM HO PODRŽET, KDYBYSTE HO CHTĚL ZBÍT	31
MERUŇKOVÝ ŠAMPÓN	32
PROBOHA, JAK JÁ NESNÁŠÍM NADPISY	33
KDO MÁ POŘÁD VYMÝŠLET, JAK KAŽDOU BLBOST NAZVAT?.....	34
DENNIS.....	35
ZVYKY	37
ÚŘAD EVIDENCE ZVÍŘAT	38
ALE PRÝ JE TO BEZ NADPISŮ NEPŘEHLEDNÉ	39
TAK NĚJAK TO NAZVAT MUSÍM, NO.....	40
MY AUTOŘI JSME NORMÁLNÍ CHUDÁCI	41
NEJEN, ŽE MUSÍTE NAPSAT KNIHU.....	43
ALE JEŠTĚ JÍ VYMÝŠLET NADPISY	44
A JAKO BY NESTAČILO, ŽE KNIHY MAJÍ NADPIS.....	46
NĚKTEŘÍ ČTENÁŘI CHTĚJÍ I PODPIS!	48

KDO TO MÁ POŘÁD VYMÝŠLET?	49
NADPIS A PODPIS, JEŠTĚ SI PŘÍŠTĚ VYMYSLÍ STŘEDOPIS, PRAVOPIS A LEVOPIS	50
A TO SI MUSÍM VŠECHNO VYMÝŠLET	51
VLASTNORUČNĚ, VĚTŠINOU HLAVOU	52
OVŠEM VE SKUTEČNOSTI SE TU NIC NEDĚJE	54
VE SKUTEČNOSTI TOTIŽ LETÍME V KOSMICKÉ LODI	57
A JSME VŠICHNI HIBERNOVANÍ	58
TAKŽE STRAŠNÁ NUDA NA CESTĚ	59
PROTO JSEM ZAČAL PSÁT	60
ABYCH SI TEN LET NA MARS NĚJAK ZKRÁTIL	65
TEĎ TŘEBA MNE VOLALA KÁŤA NA OBĚD	68
ALE JÁ NEMOHU, PROTOŽE PÍŠU NADPISY	69
JSEM HLADOVÝ NEBOŽÁK	70
ODSOUZEN K PSANÍ NADPISŮ	71
ŠKRUND, ŠKRUND	72
TO BYLO MÉ PRÁZDNÉ BŘICHO	73
ALE JÁ SE NECHCI JÍT NAJÍST, DOKUD TO NEDODĚLÁM	74
PROTOŽE PAK UŽ BYCH NEMĚL SÍLU S PLNÝM ŽALUDKEM	77
OVŠEM... JSEM TEPRVE V PŮLCE	79
A TO JE JEŠTĚ HODNĚ NADPISŮ	81
ZJISTIL JSEM, ŽE NEJRADĚJI MÁM PŘÍBĚHY Z DOVOLENÝCH	82
TĚŠÍM SE NA LÉTO, KAM ZASE POJEDEME	84
A JESTLI SE KONEČNĚ DOSTANEME K MOŘI	86
SE STARÝM PSEM A MALÝM DÍTĚTEM TO NEŠLO	87
TAK SNAD TO VYJDE LETOS	88
ALE ASI NE, MY JSME MIZERNÍ PLÁNOVAČI	89
TO JE TAKOVÉ RODINNÉ PROKLETÍ	90
UŽ NEVÍM, CO PSÁT	91
BYL JSEM SE DOKONCE ZEPTAT, CO MÁM NAPSAT DO NADPISŮ	92
MANŽELKA ŘEKLA, ŽE TO MÁM NAZVAT PODLE PŘÍHODY	93
MOC CHYTRÉ, NA TO BYCH SÁM NEPŘÍŠEL	97
VIKI ŘEKLA, ŽE JEŠTĚ NEVÍ, AŽ SE ZASTAVÍM POZDĚJI	99
A JAK JSEM ODCHÁZEL, TAK NA MNE ZAVOLALA, ŽE UŽ VÍ	100
TAK JSEM SE ZASE VRÁTIL	101
NO, HÁDEJTE, CO Z NÍ VYPADLO?	102
ŽE PRÝ TO MÁM NAZVAT	104
JÍDLO	105

DÁT NADPIS JÍDLO, TO JI NAPADLO, KDYŽ ZROVNA JEDLA.....	106
ORIGINÁLNÍ, ŽE?.....	108
TO BUDE ASI DŮVOD, PROČ DOSTALA NA AUTOGRAMIÁDĚ TY DVĚ ČOKOLÁDY.....	109
A UŽ PŘIBĚHLA, TENTOKRÁT S BONBÓNY, JESTLI PRÝ NECHCI	110
ONA SI JE NIKDY NEBERE SAMA	113
ONA VŽDYCKY NĚJAKÉ BONBÓNY NĚKDE VYHRABE.....	114
VÍ, ŽE SI JE NESMÍ VZÍT, ALE PŘIJEDE S NIMI ZA MNOU	115
ZEPTÁ SE, JESTLI NECHCI.....	116
JÁ ŘEKNU, ŽE NE, PROTOŽE BONBÓNY NEMUSÍM	118
TAK JDE ZA MAMINKOU, JESTLI TA NECHCE	120
TA TAKY VĚTŠINOU NECHCE	123
TAK S NIMI ZŮSTANE JAKO NEŠŤASTNĚ STÁT	124
A POVÍDÁ SI NAHLAS, ABYCHOM JÍ SLYŠELI.....	125
TAK KDYŽ NIKDO NECHCE, TAK JÁ SI TEDA JEDEN VEZMU, NO...	128
JAKO ŽE SE OBĚTUJE, VÍTE?	129
ŽE VLASTNĚ VŮBEC NECHCE, ALE PŘECE SE TO NEZKAZÍ	130
A VLASTNĚ ZA TO MŮŽEME MY, ŽE JSME SI NEVZALI	131
ONA, CHUDÁČEK, TO MUSÍ SAMA SEŽRAT	132
A JEŠTĚ U TOHO VZDYCHÁ, JAK JI TRÁPÍME.....	133
ŽE ZA NÁS MUSÍ JÍST BONBÓNY	136
JE TO NEBOŽÁTKO	138
JAKO JÁ S PSANÍM NADPISŮ	139
A TEĎ SI TU VIKI HRAJE S PLYŠÁKAMA.....	141
A ŘÍKÁ, JAKÉ MÁ KDO OBLÍBENÉ BARVY.....	143
JE TO ZLATÁ, STŘÍBRNÁ, MODRÁ, HNĚDÁ.....	144
NAŠTĚSTÍ ŽÁDNÝ VYBLITÝ PLATEJZ NEBO NATJÁVENEJ TUČŇÁK	145
ZATÍM NEJHORŠÍ, CO OD NÍ ZAZNĚLO.....	146
BYLO: “JÁ SE Z TOHO PROPRDIM”	149
TĚŽKO ŘÍCT, JAK SE ČLOVĚK MŮŽE PROPRDĚT.....	151
POKUD BY SE BRALY PRDY JAKO POHON	153
PAK ANO, MŮŽETE SE PROPRDĚT TŘEBA Z PRAHY DO BRNA.....	155
ALE NEVÍM, KDO BY TAK CHTĚL JEZDIT	156
KÁŤA ČTE, JAK PÍŠU NADPISY	159
A NEŘÍKÁ VŮBEC NIC	160
JEN SI TAK SEDÍ A CUCÁ SI PALEC.....	161
ASI NĚJAKÁ REGRESE DO DĚTSTVÍ	162
TAK NE, UŽ SI PALEC NECUCÁ.....	163

TEĎ MNE BIJE.....	164
JÁ JSEM TOTIŽ VELMI TÝRANÝ MUŽ	165
PRÝ MOC MÁLO TÝRANÝ	166
TAK MÁ ŽENA MÁ POCIT, ŽE V MÉM MLÁCENÍ MÁ JEŠTĚ REZERVY	168
VIKI PRÁVĚ OČŮRÁVÁ MAMINKU PLYŠÁKEM	169
DLEFÍNEM KONKRÉTNĚ	170
JÁ ANI NETUŠIL, ŽE DELFÍNI ČŮRAJ	171
V MOŘI SE TO NĚJAK ZTRATÍ	172
TO JE DŮVOD, PROČ JE ŽLUTÉ MOŘE	173
ASI SE JIM TAM PŘEMNOŽILI DELFÍNI	174
INKONTINENTNÍ DELFÍNI	176
COŽ JE I HEZKÝ NÁZEV KNIHY, NE?	177
JAK JSME HRÁLI ČERVENOU KARKULKU	180
TAKOVÝ INKONTINENTNÍ DELFÍN JE VYVINUTĚJŠÍ, NEŽ OSTATNÍ	184
VŠECHNO O ŽENÁCH	185
PROTOŽE ŽIJE NA KONTINENTĚ	186
JAK SE VIKI NAUČILA SPROSTÉ SLOVO	187
JE TO PRAVDA?	190
ZELENÝ ČTVRTEK.....	192

SOUTĚŽ O NEJPODIVNĚJŠÍ MÍSTO DORUČENÍ

"Musím čůrat." - oznámila mi tříletá dceru venku, jakmile jsme vyšli. No nazdar, sotva ji zvládám dávat doma, natož na veřejných záchodcích. Ale byly naštěstí hned vedle. Pracně jsem ji vysadil na prkýnko a najednou mobil. "Dobrý den, kurýrní služba, mám pro vás objednanou zásilku." "Dobrý den." - vyhrkl jsem. Tomu se říká načasování. "Já teď bohužel zrovna nejsem doma, ale jsem hned před domem..." "To není problém, doručujeme podle aktuální pozice zákazníka, pane, stačí říct, kde teď právě jste." "Jsem naproti v parku." "Vidím ho." V reproduktoru se ozval zvuk rychlých kroků. "Dělej, Viki!" - sykl jsem na dceru. Ta začala tlačit a natruc vyhekla: "Asi budu kakat." Obrátil jsem oči v sloup. A z mobilu se ozvalo: "Haló, tak jsem v parku, kde přesně jste?" Zhluboka jsem se nadechl a pokusil se o zcela konverzační tón: "Na záchodcích." chvíle ticha. Pak jen chladné a mechanické: "Rozumím." Za okamžik slyším kroky za dveřmi a klepání na vedlejší zamčené dveře, kde byl někdo jiný. Když jdu s dcerou, tak ani nezamykám. "Tady." - zavolal jsem. "Pane?" - slyšel jsem v mobilu i od dveří. "Máte odemčeno." "Já vím, nezamykám, když jdu jenom s..." "Já počkám venku, až budete hotov." - přerušil mne rychle messenger. "Můžete klidně dovnitř, jsem tu jenom s..." "Ne to rozhodně ne." - reagoval bleskově doručovatel. "Já se obávám, že to může trvat dlouho, prý mi bude i kakat." - snažil jsem se vysvětlit omluvně. "Můžete to ale nechat za dveřmi." Opět chvíle ticha, myslím, že bušil hlavou do zdi a litoval výběru povolání. Pak sebral síly a řekl: "Potřebuji podpis." "Dobře, můžete mi to podat?" - nadhodil jsem rezignovaně. Dveře se otevřely a ve škvíře se

objevila chlupatá ruka s papírem a propiskou. Natáhl jsem se pro to a jednou rukou se stále snažil udržet Viki na míse, aby mi nespadla do záchoda. Naškrábal jsem podpis, zatímco Viki nadšením poposedávala: "Já ci taky písat!" "Tohle není na čmárání." - vysvětlil jsem jí a zavolal: "Mám to." Opět ruka ve dveřích, tentokrát měl v ruce kapesník. Pravděpodobně pro případ, že bych papír použil i k něčemu jinému, než jen k podpisu. Vložil jsem formulář do kapesníku a chtěl vrátit i propisku. "Tu si můžete nechat." - odušil messenger. Slyšel jsem balení papírů do igelitu. Jsem si skoro jistý, že ten můj dával zvlášť. "Pane?" - ozvalo se ještě na odchodu. "Ano?" - vydechl jsem unaveně. Musel jsem u Viki být skloněný a bolely mne už záda. "Víte," - pokračoval hlas za dveřmi "máme takovou soutěž o nejpodivnější místa, kam jsme doručovali." "Aha." - odpověděl jsem. "Tento měsíc určitě vyhraji." - dodal si pro sebe, když už odcházel. A Viki seskočila: "Ne, nebudu kakat." Začal jsem ji upravovat. Nechtěl jsem vyjít hned. Bude lépe, když mezi námi zůstane to tajemství pouhých hlasů. A nikdy se nedozví, jak vypadám...

ZADNÍ KRYT BATERIE

"Nemáte tuhle část mobilu náhradní?" - zeptal jsem se na prodejně. "Co je mu?" - houkl prodavač za kasou. "Upadl mu zadek." Zůstal se na mne dívat, až jsem se cítil trapně. Pak konečně odvrátil pohled na mobil a řekl: "No jo, zadní kryt baterie. Zeptám se, ale asi to budeme muset objednat." "Zadní kryt baterie. Netušil jsem, jak se tomu říká." - přikývl jsem. "To nic, my odborníci prostě rádi používáme odborné termíny." - usmál se muž za pultem. "Milane?" - zavolal dozadu. Zpoza závěsu se po chvíli vynořil obrovitý, aspoň stotřicetikilový kus chlapa. "Máme tohle?" - zeptal se prodavač a ukázal mu mobil. "Co mu je?" - zeptala se ta hora masa. Prodavač mu ho beze slova podal. "Aha." - prohlásil, když si ho prohlédl. "Upadla mu prdel. To budeme muset objednat. Pár prdelí tu je, ale ne v téhle barvě."

My odborníci rádi používáme odborné termíny.

NEJPODIVNĚJŠÍ NÁVŠTĚVNÍCI DĚTSKÉHO HŘIŠTĚ

Podivných návštěvníků dětského hřiště jsme potkali mnoho. Jedním z nejnezapomenutelnějších byl Brit, bezpochyby lord, v palčácích, s licousama, v obleku, dlouhém kabátu a dokonce s buřinkou, co dělal svému vnoučkovi zombie a honil ho po hřišti. Dnes jsem potkal další velmi podivnou postavu, celou v žlutém, jako kanárek. Na hlavě ta osoba měla velmi široký slamák. Šaty i klobouk, vyjma své barvy, působily dojmem, že jde o asiátku, která právě zběhla z rýžového pole. Vypadala přesně, jak to známe z fotek i filmů, jen v té kanárkově žluté barvě. Několikrát jsem zahlédl kousek tváře a všiml jsem si, že jde o starší osobu, takže to určitě byla babička s vnoučetem. Zda to skutečně byla asiátka nebo češka či jakékoli další podrobnosti se mi zjistit nepodařilo. Jediné, co jsem vypátral, bylo, že to byla lesbička, protože v jednu chvíli přišla druhá babička, objala ji a dala jí pod slamákem pusu.

Čímž se ta pěstitelka rýže stala ještě podivnější. Ovšem vůbec nejpodivnější bylo jméno té babičky, které byste nikdy neuhodli.

Jmenovala se "René."

METRO

Ráno v metru. Všichni čtou Metro. I já si čtu metro. Jsou v něm zajímavé články. Nejvíce mne zaujaly tři: z politiky "NEBEZPEČÍ ÚRAZU VNĚ OKEN", z bulváru "NEOPÍREJTE SE O DVEŘE" a z černé kroniky "V PŘÍPADĚ NEBEZPEČÍ ROZBIJTE SKLO A STISKNĚTE TLAČÍTKO".

ABSOLUTNÍ ALERGIE

V nemocnici jsme potkali absolutního alergika. Přišla asi padesátiletá žena, u které se ukázalo, že je alergická na léky proti alergii. Doktoři kolem začali lítat jako diví a dělali z toho strašný problém, ale nevím proč.

Když nebude nic brát, bude v pohodě, no ne?

KUCHAR

Jak přísné je to s recepty na zelí? Když je tam napsané jako koření hřebíček, může se použít i něco jiného? Protože já našel jen nýt a dva vruty.

SOCIÁLNÍ VIKI

Viki hned po ránu vběhla na hřiště a hnala se na pískoviště. Chvíli si stavěla bábovičky a bavila se nejméně se třemi holčičkami. Potom utíkala na klouzačku, kde se chvíli strkala s nějakým klukem a potom se s ním sklouzla. Teď si s někým povídá na houpačce. Za poslední dny se úplně změnila. Byla typické tříleté dítě, které si rádo hraje samo uprostřed dětí. Měl jsem strach, jak se bude zařazovat ve školce mezi ostatní děti, ale Viki je mnohem sociálnější, než by kdo tušil.

Zjevně.

Protože tady na hřišti celou dobu není ani noha.

EBIL

Zatracený prckové čmárající. Na hřišti plno. Všechny lavičky obsazené gangy matek, co spolu mluví všechny najednou. Nakonec jsem našel stinné místo pod domkem s klouzačkou. Bohužel jsem nějak ignoroval fakt, že bylo celé pokraslené křídou. Musely tam být i nějaké starší děti, které již psaly, protože místo zdobily nápisy: TÚDLE NŮDLE. STRČ PRST SKRZ KRK. KDO TO BYL? JÁ TO NEBIL. a spousta dalších. A já si do toho sedl. To, že jsem byl zamazaný od křídly, by mi vadilo nejméně. Nejhorší bylo, že jsem pár hodin běhal po dětském hřišti, které bylo narvané k prasknutí, se zadkem, na kterém jsem měl STRČ PRST, a na zádech EBIL. Sice to všechno bylo zrcadlově obráceně, ale i tak bylo lehce poznat, kdo je tu EBIL. Bylo to poprvé, kdy se rodiče nesmáli tomu, co zrovna dělají děti. A já celou dobu myslel, že ano. Takže jsem se smál s nimi. Jako EBIL. Ještě, že na hřiště nechodí moc gayů. Protože můj zadek byl chodící inzerát ze seznamky “Teplý Lád’a”.

JÁDRO ŽENY

Film Nevěsta na útěku má několik klasických hlášek, jako třeba "jednookého hada". Moje nejoblíbenější je, když Julia Roberts utíká z další svatby, naskočí na poštovní auto a jeden ze svatebčanů se ptá: "Kam to jede?" A Hector Elizando na to: "Ať je to kamkoli, bude tam zítra ráno." Klíčem k srdci v tomto filmu je ovšem otázka: Jak máš ráda vajíčka? Nevěřili byste, pánové, jak těžká je tato otázka pro ženy. Já se oblíbená jídla snažím dostat z manželky od chvíle, co jsme se poznali. Co má ráda k snídani? Jaké má oblíbené pečivo? Které zákusky nejvíc miluje? A za spoustu let jsem se nedostal k žádné odpovědi. Ženy v tomhle prostě nemají jasno a dlouho jsem netušil proč. Každý přeci musí vědět, co mu chutná a co ne. Kromě těhulí. Jednou jsem dokonce na Kát'u zatlačil, když mi vyjmenovala, co má ráda: "Dobře, představ si, že máš před sebou všechny tyhle své oblíbené věci. Které z nich ti chutná nejvíc? Co z toho sníš?" Káťa sevřela rty a odmítala odpovědět. Nechápal jsem, jak může být tak nerozhodná. Jako by se bála vyslovit verdikt, protože by ostatním mňamkám ublížila. Jako bych se ptal matky, které je její nejoblíbenější dítě. "Tak které?" - naléhal jsem. "No, sežeru to všechno, co chceš slyšet?!" - vybuchla najednou a já náhle postoupil ve svém pochopení žen. Je celkem jedno, se kterou dívkou zrovna chodíte, můžete si být jisti, že její oblíbené jídlo je prostě... Jídlo. Tak jednoduché to je. Můj osobní názor je, že léty neustálého udržování postavy a bojem o každou kalorií se mezi ženami a jídlem vyvine cosi jako Stockholmský syndrom. Takže pokud chcete potěšit svou drahou polovičku, není třeba vyzvídat její oblíbené pokrmy. Je to jako s

tím milionářem, co přišel za doktorem, že by potřeboval nějaké léky na hamižnost. "A co si jako představujete, že vám mám předepsat?" - zeptal se lékař překvapeně. "No, to já nevím, třeba nějaké prášky. Ale hlavně hodně, hodně, hodně!"

SUCHÝ ZIP

Viki si právě uvázala tkaničku na sandálech se suchým zipem. Moje dcera je Chuck Norris!

OPTIMALIZACE

Viki mi sedla na brýle a místo, aby je rozbila, zcela záhadným způsobem je “optimalizovala, takže mi teď dokonale sednou. Teď hledám způsob, jak ji nechat sednout na své Windows 8.1.

NOŠENÍ DŘÍVÍ DO LESA

Prší. Tříletá Viki přiběhla ke mně pod slunečník a namalovala mi tu několik louží křídou. Snažil jsem se jí vysvětlit, že kreslit louže v dešti je jako nosit dříví do lesa. Chvíli nad tím přemýšlela, pak přidala ještě dvě louže a odešla nosit dříví do lesa. Někdo to dělat musí.

Potom přišla s hromadou báboviček, že otvírá obchůdek pod domkem s lezeckou stěnou, ať přijdeme nakupovat. Copak o to, ona byla pod domkem, ale zákazníci by museli moknout. Tak se držíme dál pod slunečníkem a snažíme se zjistit, jestli provozuje i e-shop, že bychom si objednali. Když vidím, jak zamyšleně pozoruje své zboží, dostávám strach, že přinese bábovičky a začne mi je rvát do USB.

ČEKÁNÍ NA MAŘKU

"Můžu si přisednout?" - zeptal se muž v pracovní oranžové vestě. "Ano samozřejmě." - usmál jsem se. Dosedl vedle mne a začal se hrabat v zavazadle, co táhl přes rameno. "Já si jenom chci sníst svačinu a všude je plno. Nebojte, já vás nebudu rušit, vidím, že pracujete..." Během pár dalších minut jsem se dozvěděl, že je mu šest a padesát, kde všude má příbuzné, odkud je a že jeho švagr je génius, protože si postavil dům s jedním vchodem na náměstí a druhým do lesa. Sheldon Cooper by z definice geniality člověka, který postavil dům, co má dvoje dveře, skončil v komatu. Na chvíli přiběhla moje dcera, nakreslila kolem nás pár louží křídou a zase utekla k manželce. Chlápek ji pochválil, podíval se na Kát'u a zeptal se: "To je maminka?" Přikývl jsem. Chvilé ticha a pak dotaz, co mezi nás dopadl jako dvacetitunový kámen: "Vaše?" Ukázalo se, že z manželky viděl přes domeček s počítadly jen boty. Přesto mi kolem jeho hlavy naskočilo menu, kde by si Kát'a mohla navolit, jakým způsobem ho zabít. Musel jsem se asi 3x pořádně nadechnout. Poté, co jsem se dobré dvě minuty dusil. Pak jsem se dozvěděl, že Karel Gott jako malý chodil na všechny pohřby. I když je vůbec neznal. A také se mi snažil vysvětlit, kde bydlí, ale

nedokázal to popsat. Načetl jsem mu mapy na Google. Chvíli na něj zíral a pak řekl, že se v tom nevyzná. Přepnul jsem na satelitní zobrazení. A hned poznal kostel, náměstí, i když prohlásil, že z téhle strany je v životě neviděl. A našel svůj dům. Zůstal na něj zírat a nic neříkal. "Na něco čekáme?" - zeptal jsem se hovorově. "Mařka je doma, třeba vyjde ven." Další dvě minuty kyslíkového dluhu. A potom jsme čekali spolu. Nevycházela. Ani když jsem zkusil s mapou zatřást. Bylo to ještě lepší, než když jsme se na internetových mapách dívali na domek mamky a ona nám chtěla jít ven zamávat. Jak jsme tak seděli a čekali, jestli se Mařka ukáže, přišla k nám Káťa s Viki. "Co děláte?" - zeptala se manželka. Usoudil jsem, že zmiňovat před manželkou, jak ji pán považoval za mou matku, není receptem na dlouhověkost ani jednoho z nás. A když jsme u toho, i toho dětského hřiště by bylo škoda, protože my byli jen epicentrum. "Čekáme na Mařku." - nadhodil jsem nezávazně. Manželka se podívala na mapy a pak na muže v oranžové vestě s kusem chleba v ruce. "To je moje žena, ona je doma a tenhle barák, tam bydlíme." - vysvětlil prostě. Káťa zčervenala a myslím, že se také lehce přidusila. Když to rozdýchala, postavila se vedle mne a dívala se taky. A tak jsme tam čekali tři. A Mařka pořád nikde. Nutno poznamenat, že Káťa je mnohem zákeřnější, než já. Jednu chvíli zničehonic ukázala: "A hele, tady! A ne, to je jen nějaký chlápek." "Co? Kde?" - poposedl nadšeně pán a utřel si z kníru drobky. "To nic, už je pryč, šel do tohohle obchodu." Muž zklamaně zamumlal: "To je divný, ten už je léta zavřenej." Prošel jsem už hodně zkoušek, kdy jsem se nesměl

smát. Tahle nebyla nejtěžší, ale určitě nijak snadná. Jsem si jistý, že někde v boku mi cosi prasklo. Zase jsme dál čučeli na satelitní mapy, až pán vzdychl a pronesl: "To vona asi sere." Takže Mařku jsme bohužel neviděli.

Ale už nejsem schopný používat mapy na Google.

CAFE WORLD

Vůbec teď nestíhám. Není tu někdo, kdo by mi zítra dokázal sklidit sporáky na Café World?

...pro ty, co nehrají: prakticky všechny hry od Zyngy dnes končí, takže zítra dokáže sklidit jen Chuck Norris.

STÍN BEZ ČLOVĚKA

Slunce praží. Viki mi stále dupe na stín. Většinou na hlavu. Mám svůj stín tak podupaný, až jsem musel Viki pohrozit, že mi ho bude večer doma čistit rejžákem. Jednu chvíli jsem vrazil do jiného stínu. Byl to jenom stín. Bez člověka. Lekl jsem se. “Kdo jste? Jak to, že jste jen stín, jak to, že nemáte člověka, který by vás vrhal?” “Protože jsem stínový ministr zdravotnictví.” - odpověděl stín a odešel.

PŘÍLIŠ MNOHO PŘÍBUZNÝCH

Rychle, Viki, oblékni se, musíme za bratrancem Vojtou s touhle krabičkou pro tetu Dášu, on jí dá strejdovi Tomášovi, který ji s tetou Lýdií odveze babičce s dědou, když pojedou za sestřenicí Terezou podívat se na prasestřenici Lucinku a prasynovce Michala. Musíme to stihnout, protože odpoledne přijede teta Verča se sestřenicí Šárkou a bratrancem Honzíkem od tety Zuzky a pojedeme s maminkou za druhou babičkou. Když půjdeme hned, možná potkáme i tetu Janu se štěňátkem Lálou a pak bude třeba na hřišti Barunka s maminkou a malým Davídkem v kočárku!

Viki zamrkala a vrhla na mne pohled, jestli bych nemohl ubrat aspoň polovinu postav z té španělské telenovely, aby se jí to vešlo na RAMku.

NASAZOVÁNÍ BOTIČEK

Vedro. Můj pes se sotva ploužil. Dva spocení strážníci nasazovali jednomu autu botičku. Na lavičce seděla žena s miminkem na klíně a snažila se mu zavázat tkaničky. Vedle ní si hrála její dcera a v kočárku pro panenky napodobovala, co dělá maminka. Dennis na vodítku se svalil do trávy. Zastavil jsem se a díval se střídavě na maminku a na strážníky. Nemohl jsem ovládnout úsměv. Žena si mne všimla a zachytila můj pohled, jak se dívám na ni a na strážníky. Zmateně naklonila hlavu a také na ně vrhla pohled. Pak jsem se podíval na její dceru. Vůbec netušila, na co se dívám. Znovu hodila několik rychlých pohledů na své miminko, na dceru, na strážníky, na mne a pak na můj úsměv... Trochu přivřela oči, zjevně uvažovala, jestli nejsem nějaký cvok. A potom se jí oči rozšířily pochopením a vybuchla smíchy, až jí dítě na klíně poskočilo a se strážníky to cuklo. Začala se smát, až se překláněla. Policisté netušili, co se najednou událo, protože byli hned vedle a nikdo neřekl ani slovo. Snažil jsem se nezačít také smát a asi lehce zčervenal. Maminka se konečně nadechla, zamávala na strážníky dětskou botičkou, ukázala na dceru, co obouvala panenku a přerývavě ze sebe dostala: "My tu všichni nazouváme botičky!" - víc nedokázala a smála se dál s marnou snahou se pořádně nadechnout. Strážníci se také začali usmívat, jeden se dokonce uchechtнул. Smích té ženy byl opravdu nakažlivý. Pak ze sebe zase vydala: "Hele, principem je pořádně vytáhnout jazyk!" - ukázala názorně u dětských botiček a znovu se skácela řehotem i s miminkem v náručí, které se také začalo chehtat. I její dcera se najednou hihňala jako praštěná. Strážníci

propukli s ní, až se museli opřít o silnici. Jeden udělal “BLÉÉÉ!” - vyplazil jazyk, co mohl, a přitom rval botičku autu. To už jsem nevydržel a začal se smát také. Žena začala říčet, lehla na lavičku s miminkem na břicho a kopala nohama ve vzduchu. Jeden strážník s vytrčeným jazykem nasazoval botičku a druhý bušil pěstmi do silnice a slzel. Trvalo snad několik minut, než se trochu uklidnili. Strážník stáhl blemcák zpět do tlamy a vážně pronesl: “Jenže vy to děláte, aby se mohlo pohybovat, my to děláme, aby se už ani nehnuło.” A znovu v křečích smíchy. Teď už bylo vtipné úplně všechno. Takže když se strážník, který doposud bušil pěstmi do silnice, sebral, a udělal: “BLÉÉÉ!”, myslel jsem, že maminku už dočista klepne. Jen sípala a nebyla schopná vydat hlásku. Ani dýchat. Vzal jsem psa a přešel domů. Paní na mne zamávala, ale ještě se nemohla z lavičky zvednout. Přikývl jsem jako Kwang-Chang Kaine “Rád pomůžu.” z Kung Fu: Legenda pokračuje, ale cítil jsem se jako Cole Sear z hororu Šestý smysl: “Vidím mrtvý lidi.”

Smíchy.